

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115208652
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandáček
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3115208652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Mandáčka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: P. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. K., G. J. 7, zastúpenej: JUDr. Roman Jurík, advokát so sídlom Nové Zámky, Jazerná 19, o zaplatenie 50 389,77 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 22C/32/2015-145 zo dňa 12. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a IV. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v záhlaví identifikovaným rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny 25.200,22 eur, úrokov 9.939,56 eur, úrokov z omeškania zo sumy 50.389,77 eur vo výške 11,39 % ročne od 12.12.2012 do 27.12.2012, úrokov z omeškania zo sumy 50.389,77 eur nad výšku 8,75 % ročne od 28.12.2012 do zaplatenia, úrokov z omeškania zo sumy 25.200,22 eur vo výške 11,39 % ročne od 17.10.2015 do zaplatenia a poplatkov vo výške 39,60 eur (výrok I.). Výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 24.622,87 eur s úrokom z omeškania vo výške 2,64 % ročne zo sumy 50.389,77 eur od 28.12.2012 do 16.10.2015 a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 24.622,87 eur od 17.10.2015 do zaplatenia, do 15 dní. Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,76 % (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z výsledkov dokazovania. Dňa 26.01.2007 bola medzi VÚB a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o poskytnutí flexihypotéky, reg. číslo: 001/047841/06-005/000 v znení jej Dodatku zo dňa 28.06.2010 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 66.387,84 eur za účelom nadobudnutia konkrétne špecifikovanej nehnuteľnosti a dlžník sa zaviazal použiť úver dohodnutým spôsobom, poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť príslušenstvo a ďalšie záväzky podľa tejto zmluvy. Zmluvné strany sa dohodli sa, že úroková sadzba úveru vyplývajúceho zo Zmluvy bude fixovaná na obdobie jedného roka vo výške 5,99 % ročne, výška úroku z omeškania bude vo výške 3 % ročne nad rámec úrokovej sadzby (čl. II., bod 6 Zmluvy). Lehota splatnosti úveru vyplývajúceho zo Zmluvy bola dohodnutá na 13 rokov (čl. II., bod 2 Zmluvy), aktuálna úroková sadzba je vo výške 8,39 % ročne. V článku VII. bod 2. Zmluvy žalovaná potvrdila, že bola oboznámená s Obchodnými podmienkami banky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzala s úverovou zmluvou. I v záverečných ustanoveniach Zmluvy bolo dojednané,

že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky banky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v úverovej zmluve. Podľa článku XI všeobecných podmienok Všeobecnej úverovej banky, a.s. na poskytovanie hypotekárnych úverov pre fyzické osoby „Okamžitá splatnosť úveru“ bod 1. písm. i) banka je oprávnená požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom, ktorá sa na požiadanie banky stane okamžite splatnou, ak je dlžník v omeškaní s plnením akýchkoľvek záväzkov z úverovej zmluvy. Zo Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. 001/047841/06-005/000 zo dňa 26.01.2007 vyplynulo, že VÚB a.s. ako záložný veriteľ uzavrel uvedený deň so žalovanou ako záložcom záložnú zmluvu, predmetom ktorej bolo zabezpečenie pohľadávky VÚB, a.s. vyplývajúcej zo Zmluvy o poskytnutí flexihypotéky, reg. číslo: 001/047841/06-005/000 zo dňa 26.01.2007. Predmetom zálohu v záložnej zmluve boli nehnuteľnosti zapísané na LV č.1354 vedenom (v tom čase) Správou katastra Topoľčany v k.ú.Krušovce na meno žalovanej v podieli 1/1, a to parcely reg. „C“, parc. C KN č. 770/3, 770/2, 771/3, 770/1, 771/1, 771/2 a stavba rozostavaný rodinný dom na par. C KN č. 770/2, 771/3. Pokusom o zmier zo dňa 24.04.2012 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú, ktorá napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradila svoje záväzky z úverovej zmluvy na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 851,67 eur v lehote 5 dní odo dňa doručenia listu s poučením, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy veriteľ využije svoje právo požadovať jednorazové splatenie celého zostatku úveru vrátane príslušenstva pred pôvodnou lehotou splatnosti. Žalovaná tento list prevzala dňa 30.04.2012. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 07.12.2012 veriteľ oznámil žalovanej, že podľa obchodných podmienok, ak sa dlžník dostane do omeškania s plnením akéhokoľvek svojho záväzku voči veriteľovi zo Zmluvy o úvere je banka oprávnená požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom, ktorá sa na požiadanie veriteľa stane okamžite splatnou bez ohľadu na pôvodne dohodnutú lehotu na vrátenie úveru. Z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním úveru veriteľ (v zmysle čl. IX bod 1., písm. i/ VOP) predmetnou výzvou vyzval žalovanú na vrátenie celého zostatku úveru vo výške 53.672,87 eur (istina 50.389,77 eur) v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy. Túto výzvu žalovaná podľa doručky prevzala dňa 17.12.2012. Podľa prehľadu úhrad predmetného úveru žalovaná uhradila celkovo sumu vo výške 60.240 eur, pričom z úhrad bola na istinu započítaná suma vo výške 41.198,28 eur, na riadny úrok suma vo výške 18.319,94 eur, na úrok z omeškania suma vo výške 66,76 eur, na poplatky suma vo výške 499,02 eur a na upomienky suma vo výške 156,64 eur. Podľa potvrdenia VÚB, a.s. zo dňa 22.11.2016 o stave úveru ku dňu vystavenie oznámenia o zosplatnení úveru dňa 07.12.2012 aktuálna výška dlhu k uvedenému dňu bola vo výške celkom 53.672,87 eur, z toho istina bola vo výške 50.389,77 eur a základné úroky vo výške 3.241,06 eur. Zostatok boli úroky z omeškania 12,34 eur a poplatky 29,70 eur. Výzvou na úhradu zostatku pohľadávky zo dňa 27.01.2016 veriteľ vyzval žalovanú na úhradu zostatku úveru vo výške po vydražení nehnuteľnosti v celkovej výške 45.548,81 eur z toho istina 25.189,55 eur, náklady dražobnej spoločnosti vo výške 3.992,09 eur v lehote do 10 dní od doručenie výzvy. Podľa doručeníek žalovaná prevzala výzvu dňa 02.02.2016 (na adrese pobytu a adrese uvedenej v zmluve) a dňa 08.02.2016 (na adrese označenej žalovanou ako korešpondenčná). Zmluvou o postúpení pohľadávok prejavila VÚB, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník vôľu postúpiť pohľadávku voči žalovanej, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu. Podľa Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok, postupca na žalobcu postúpil pohľadávku zo zmluvy vo výške istiny 25.189,55 Eur a úrokov 19.504,05 Eur. Listom zo dňa 03.04.2017 právny predchodca žalobcu oznámil písomne žalovanej postúpenie pohľadávky s tým, že od okamihu doručenia tohto oznámenia je postupník oprávnený uplatňovať všetky práva veriteľa vyplývajúce zo zmluvy. Podľa podacieho hárku uvedené bolo dňa 04.04.2017 odoslané žalovanej. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 02.04.2019 na výzvu súdu ohľadne špecifikácie uplatneného úroku vo výške 3.241,06 eur poukázal na to, že v zmysle čiastočného späťvzatia žaloby uplatnená dlžná istina je vo výške 25.189,55 Eur. Dňa 26.02.2007 čerpala žalovaná úver vo výške 66.387,84 eur. V zmysle priloženého prehľadu úhrad žalovaná uhradila celkovo sumu vo výške 60.240 eur, pričom z úhrad bola na istinu započítaná suma vo výške 41.198,28 eur, na riadny úrok suma vo výške 18.319,94 eur, na úrok z omeškania suma vo výške 66,76 eur, na poplatky suma vo výške 499,02 eur a na upomienky suma vo výške 156,64 eur. Dlžná istina teda predstavuje čerpané finančné prostriedky mínus úhrady žalovanej započítané na istinu úveru (66.387,84 eur - 41.198,28 eur = 25.189,56 eur) Pokiaľ ide o úrok vo výške 3.241,06 eur, žalovanej bol vyúčtovaný úrok zmluvný v celkovej výške 21.561,- Eur. Nárok na predmetný úrok vyplýva z čl. II. ods. 6 Zmluvy o úvere, pričom úroková sadzba bola fixovaná na jeden rok od poskytnutia úveru vo výške 5,99 %. Z úhrad žalovanej bola na úrok započítaná suma vo výške 18.319,94 eur. Zostal neuhradený úrok vo výške 3.241,06 eur, ktorý je vyčíslený za príslušné obdobie podľa nasledujúceho vzorca: Dlžná istina úveru x úroková sadzba /360 x počet dní príslušného obdobia.

3. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že podľa vyjadrenia žalovanej bola nehnuteľnosť vydražená za neprímeranú cenu, vzhľadom na jej ocenenie znaleckým posudkom č. 61/2006 a tým, že v súčasnosti je na predaj za 70.000,- eur. Zdôraznila, že spolupracovala s veriteľom a mala za to, že nehnuteľnosť sa predá za cenu, ktorú predstavoval dlh, ale napriek jej súčinnosti k tomu nedošlo čo považuje za nemorálne. Namietala aktívnu legitimáciu žalobcu, v súvislosti s výzvou na predčasné splatenie úveru s príslušenstvom. Tento právny úkon je potrebné považovať za uplatnenie práva veriteľa na jednorazové splatenie plnenia splatného inak v splátkach v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Aby si veriteľ takéto právo mohol uplatniť, musí o tom existovať dohoda medzi zmluvnými stranami alebo rozhodnutie príslušného orgánu. V zmluve o poskytnutí flexihypotéky sa dohoda o možnosti veriteľa uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka nenachádza. Vo Všeobecných obchodných podmienok Všeobecnej úverovej banky, a.s. na poskytovanie hypotekárnych úverov pre fyzické osoby sa v čl. XI pravdepodobne niečo podobné nachádza, ale pre zlú čitateľnosť kópie sa to nedá dobre prečítať. Tento dokument nepodpísala žalovaná. Ak si chcel veriteľ vyhradiť právo na jednorazové plnenie, mal ustanovenie o dohode o takomto práve zahrnúť do úverovej zmluvy aj v zmysle a s poukazom na závery Ústavného súdu Českej republiky I.ÚS 3512/11 (bod 30 odôvodnenia). Veriteľova pohľadávka nie je splatná a nebola splatná v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (22.03.2017). Veriteľ, ktorým je banka, postúpením takzvanej nezrelej pohľadávky porušil ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. K tomuto ustanoveniu podal výklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v judikáte R 60/2018, ktorého práva veta znie: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Navyiac postupca ani postupník nepredložil žiadny dôkaz o tom, že postupca oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky alebo že postupník preukázal žalovanej postúpenie pohľadávky. Keďže došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky banky, žalobca - postupník - nemá aktívnu vecnú legitimáciu.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d/, § 273 ods. 1, §497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1,2,3,8, § 566, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a konštatoval, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 26.01.2007 uzavretá úverová zmluva, pričom táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou (typovou, formulárovou). Jedná sa o zmluvu, ktorú uzatvára dodávateľ vo viacerých prípadoch, voči vopred neurčenému počtu spotrebiteľov, ktorí obsah zmluvy (poskytnutie finančných prostriedkov) podstatným spôsobom neovplyvňujú. Medzi stranami bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá sa v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka v čase uzavretia tejto zmluvy považovala za „absolútny obchod“, t.j. na tento právny vzťah bolo potrebné primárne aplikovať ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka. Zároveň súd ale musel aplikovať na tento zmluvný vzťah aj zákonnú úpravu spotrebiteľských zmlúv, ako takých, t.j. ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. aj ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce právne úkony ako také. Súd neaplikoval na tento zmluvný vzťah ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko vzhľadom na charakter poskytnutého úveru sa tento právny predpis na tento právny vzťah nevzťahoval. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu, ako i z dôkazov ním predložených, keď zároveň žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila, ani nerozporevala, súd mal za to, že žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky v dohodnutej výške, ktoré sa žalovaná, v zmysle predmetnej úverovej zmluvy, zaviazala splácať. Tieto skutočnosti medzi stranami sporné neboli.

5. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanej na základe predmetnej zmluvy o úvere. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitimáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel s VÚB, a.s. na základe ktorej VÚB, a.s. ako veriteľ (postupca) postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej ako dlžníkovi na žalobcu (postupníka). Vo veci po vykonanom dokazovaní nebolo sporné, že ku dňu postúpenia pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu (27.03.2017), žalovaná ako klient neplnila včas a riadne svoj dlh zo zmluvy a bola v omeškani s plnením viac ako jednej splátky, a to po dobu dlhšiu ako 90 dní. V konaní žalobca preukázal, že k uplatneniu práva vyhlásiť úver za predčasne splatný v celosti v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka a článku XI bod 1. písm. i/ VOP došlo po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred (listom zo dňa 24.04.2012) v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovanú - dlžníka na uplatnenie tohto práva. V súvislosti s oznámením VÚB, a.s. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 07.12.2012 boli splnené všetky podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže v konaní bola preukázaná existencia následnej písomnej výzvy banky na zaplatenie dlhu, po

uplynutí 90 kalendářných dní po dni mimoriadnej splatnosti úveru, listom zo dňa 27.01.2016. Vo veci došlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zo strany banky podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka vo vtedy účinnom znení a banka pred postúpením pohľadávky žalovanú písomne vyzvala na zaplatenie dlhu výzvou zo dňa 27.01.2016 doručenou žalovanej dňa 02.02.2016 (na adrese pobytu žalovanej a uvedenej v zmluve) a dňa 08.02.2016 (na adrese označenej žalovanou ako korešpondenčná). Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak boli splnené, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok. Žalovaná vzniesla v konaní námietku v tom zmysle, že v zmluve sa dohoda o možnosti uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka nenachádza, všeobecné obchodné podmienky veriteľa na poskytovanie hypotekárnych úverov pre fyzické osoby nepodpísala a ak si chcel veriteľ vyhradiť právo na jednorazové plnenie, mal ustanovenie o dohode o takomto práve zahrnúť do úverovej zmluvy i s poukazom na závery Ústavného súdu Českej republiky I.ÚS 3512/11. K tomuto súd prvej inštancie uviedol, že pre zmluvu o úvere Obchodný zákonník nestanovuje žiadnu formu. Podstatnými časťami zmluvy sú určenie subjektov (veriteľa a dlžníka), určenie poskytovaných peňažných prostriedkov čo do čiastky a meny a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky. Tento právny úkon podpísala žalovaná slobodne, vážne, je určitý a zrozumiteľný. Zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu pozostávala z viacerých dokumentov s tým, že okrem zmluvy túto tvorili aj všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s. platné v čase uzavretia zmluvy, účinné od 01.05.2006. To, že uvedená zmluva pozostávala z viacerých dokumentov, žiadnym spôsobom neodporuje zákonu ani ho neobchádza. Zo samotného textu zmluvy vyplýva, že žalovaná mala možnosť sa oboznámiť s ustanoveniami tejto zmluvy a všetkých jej príloh, ktoré jej boli pri podpisovaní odovzdané. To znamená, že svojim podpisom potvrdila, že tieto boli súčasťou zmluvy o úvere a uzavretím zmluvy sa stali jej neoddeliteľnou súčasťou. Súd mal za to, že súčasťou uzavretej zmluvy sa stali aj tie listiny, ktoré boli označené v rámci zmluvných dojednaní za súčasť zmluvného textu, aj keď neboli žalovanou osobitne podpísané. Žalovaná poukazovala na to, že v zmysle nálezu ÚS ČR I.ÚS 3512/11 „je potrebné zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nemôžu slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme ukryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú (napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute). Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ postupuje, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu.“ Súd prvej inštancie zdôraznil, že dohoda o práve veriteľa na vyhlásenie úveru za splatný v prípade omeškania dlžníka s plnením záväzkov podľa zmluvy nepredstavuje dojednanie zakladajúce pri spotrebiteľa osobitné v zmluve nedojednané povinnosti alebo záväzky, ide o dojednanie nadväzujúce na povinnosť ku ktorej sa zaviazal v zmluve, a to vrátiť dojednaným spôsobom poskytnutý úver. Uplatnenie tohto práva je zákonom konkrétne upravené. Nemožno teda konštatovať, že ide o dojednanie nevýhodné pre spotrebiteľa, ktorého uvedenie v obchodných podmienkach má za cieľ uniknúť jeho pozornosti. Ide o dojednanie opakujúce sa prakticky v každej zmluve ktorej predmetom je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov a v záujme eliminovania potreby prepisovania uvedeného do každej zmluvy je štandardne obsahom obchodných podmienok veriteľa. Priemerný spotrebiteľ je si uvedeného vedomý, čo potvrdila i žalovaná keď sama uviedla, že pri telefonickom kontakte s veriteľom v 1/2013 nerozporovala zosplatenie úveru. Nebol zistený žiadny dôvod pre ktorý je potrebné odoprieť takémuto postupu právnu ochranu. Pokiaľ ide o námietku žalovanej k tvrdeniu žalobcu o jej oboznámení sa s obchodnými podmienkami v tom zmysle, že pri spotrebiteľských zmluvách platí (v zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), že nie sú individuálne dohodnuté, a ak dodávateľ tvrdí opak, musí to dokázať, súd sa s ňou v predmetnej veci nestotožnil. V ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka je obsiahnutá úprava neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Pri posúdení ne/prijateľnosti konkrétneho dojednanie obsiahnutého v spotrebiteľskej zmluve je z hľadiska ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúci obsah tohto zmluvného dojednanie, ktoré nesmie spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Následne zákon spresňuje, ktoré podmienky, ak boli individuálne dojednané, sa za neprijateľné nepovažujú. Dojednanie o možnosti uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka nespôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach veriteľa a žalovanej v jej neprospech ako spotrebiteľa. Nie je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou vylúčenou zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto preukazovanie, že toto zmluvné ustanovenie bolo individuálne dojednané je bezpredmetné. Navyše je potrebné vychádzať pri hodnotení zmluvy z ustanovení Občianskeho zákonníka účinných v čase uzavretia zmluvy, kedy sa

ustanovenie 53 ods.3 v Občianskom zákonníku ešte nenachádzalo, a preto ani veriteľ nemohol podľa tohto ustanovenia postupovať.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná doposiaľ zostatok nesplateného úveru vyplývajúceho zo zmluvy vrátane príslušenstva žalobcovi neuhradila v dôsledku čoho mu vznikol právo na zaplatenie dlžnej istiny. Z potvrdenia VÚB, a.s. zo dňa 22.11.2016 o stave úveru ku dňu oznámenia o zosplatnení úveru vyplynulo, že aktuálna výška dlhu bola 53.672,87 eur, z toho istina bola vo výške 50.389,77 eur. Následne bola dlžná suma istiny znížená o cenu vydraženej nehnuteľnosti vo výške 29.050,- eur, nakoľko dôvod pre ktorý bola dlžná istina znížená o nižšiu sumu nebol žalobcom tvrdený ani preukázaný. Súd preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 24.622,87 eur (53.672,87 eur - 29.050,- eur) vrátane úroku z úveru vo výške 3.241,06 eur vyčísleného do zosplatnenia úveru, nakoľko po vyhlásení mimoriadnej splatnosti už nárok na úrok z úveru veriteľ nemá (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012). V ostatnej časti uplatnenej istiny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O príslušenstve pohľadávky súd rozhodol podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. a zaviazal žalovanú k zaplateniu úroku z omeškania vo výške uplatnenej v žalobe ktorou je súd viazaný tak ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku, keď v období od 11.07.2012 do 31.01.2013 bol úrok z omeškania v občianskoprávných vzťahov vzniknutých do 31.01.2013 vo výške 8,75% ročne. V časti nepriznanej istiny súd uplatnený úrok z omeškania zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, §256 ods. 1, 262 ods. 1,2 CSP, pričom sa nestotožnil so žalovanou, že žaloba v celej späťvzatej časti bola nedôvodná. Mal za to, že bola nedôvodná len v časti prevyšujúcej sumu 29.050,- eur, ktorá suma bola uhradená po podaní žaloby a v tejto časti žalobca musí znášať trovy konania. Z pôvodne uplatnenej sumy vo výške 63.609,99 eur žalobca mal úspech čo do sumy 24.622,87 eur + 29.050,- eur (keďže v tejto časti bola dôvodne žalovaná suma späťvzatá, keďže bola uhradená až po podaní žaloby) v 84,38 %. Žalovaný mal v tejto časti neúspech, úspech mal v časti o zaplatenie 9.937,12 eur (6.129,38 eur v ktorej časti bola žaloba vzatá späť, pričom žalobca zavinil zastavenie konania a znáša trovy konania v tejto časti+ 566,68 eur zamietnutá časť) teda v 15,62%. Preto súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 68,76%(84,38% - 15,62%). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Lehotu na splnenie povinnosti určil súd podľa § 232 ods. 3 CSP pričom v súlade s návrhom žalobcu a poukazom na výšku priznanej sumy, určil lehotu v trvaní 15 dní.

7. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým bola zaviazaná na plnenie a do výroku o trovách konania (výroky II. a IV.) žalovaná podala včas odvolanie, v ktorom namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Uviedla, že pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, súd prvej inštancie nezohľadnil jej procesnú obranu spočívajúcu v tom, že žalobca doložil čitateľnú verziu všeobecných podmienok až v roku 2019 a nezaoberal sa jej procesnou obranou spočívajúcou v tvrdení o zavinení veriteľa za neuspokojenie pohľadávky dobrovoľnou dražbou. Inú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP videla v tom, že súd prvej inštancie konal o zmenenej žalobe bez toho, aby rozhodol o pripustení zmeny, navyiac za situácie, keď išlo o procesne neprípustnú zmenu žaloby. Súd prihliadol na listinu predloženú žalobcom až v roku 2019, hoci konanie začalo v roku 2015. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva v tom, že podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je postupca povinný bez zbytočného dokladu oznámiť dlžníkovi. Žalobca predložil oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 03.04.2017 a podací lístok zo dňa 04.04.2017. Podací lístok ale nepreukazuje doručenie zásielky, ktoré žalovaná popiera a vzhľadom na to, že list mal podľa podacieho hárku odoslať postupca, vzniká pochybnosť o tom, či obsahoval oznámenie o postúpení pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávky žalovanej doručená nebola, a teda ak by aj postúpenie bolo platné, nie je účinné pre žalovanú. Čo sa týka námietky nesprávneho právneho posúdenia veci súdom, mala za to, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, keď na vec aplikoval prednostne ustanovenia Obchodného zákonníka, hoci podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na spotrebiteľské právne vzťahy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. I podľa záverov Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/87/2017 je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej úpravy rovnakých inštitútov bola aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, nie v Obchodnom zákonníku. S tým súvisí chybná interpretácia právneho vzťahu medzi stranami podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ako uviedol Ústavný súd ČR v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 3512/2011, zmluvné podmienky sú štandardnou súčasťou spotrebiteľských zmlúv. Majú ale inú funkciu než zmluvné podmienky v obchodnom styku; majú obsahovať len ustanovenia vysvetľujúceho a technického charakteru. Dojednanie o možnosti veriteľa

uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za dojednanie vysvetľujúceho a technického charakteru. Keďže si veriteľ nedohodol možnosť požadovať predčasné splatenie úveru, nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu. Poukázala na okolnosti priebehu dobrovoľnej dražby, keď problematickosť dražieb konštatoval aj Ústavný súd SR v uznesení sp.zn. PL. ÚS 23/2014, Najvyšší súd SR v rozhodnutí R 138/2014, sp.zn. 4Cdo 12/2013 i Krajský súd v Prešove sp.zn. 6Co/131/2012 s tým, že súd mal skúmať i dobromyseľnosť veriteľa, ak mu prisúdil aktívnu legitimáciu. Nehnuteľnosť mala hodnotu 76 400,- eur, bola vydražená za 29 050,- eur a rozdiel si mala banka uplatniť ako náhradu škody u dražobníka. Poukázala na nesprávnosť výpočtu nároku žalobcu na trovy konania, keď úspech žalobcu mal byť správne 78,32 %, pretože súd prvej inštancie žalobcovi priznal len 24 622,87 eur. Navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania, resp. napadnuté rozhodnutie zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne vyjadril tak, že s ním nesúhlasí a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania. Pokiaľ ide o okolnosti, týkajúce sa dražby, podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/186/2010 otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa uvedeného ustanovenia (§ 21 ods. 2 zákona o dražbách), a to ani ako otázku predbežnú. Predloženie obchodných podmienok v čitateľnej podobe nie je zmenou žaloby podľa § 154 CSP. Súd prvej inštancie správne posúdil i jeho aktívnu legitimáciu. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanej doručené, pričom skutočnosť, že zásielku odoslal postúpnik nemá vplyv na platnosť úkonu. Obchodné podmienky, v ktorých si strany dojednali možnosť predčasne úver zosplatiť, boli súčasťou zmluvy o úvere.

9. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

11. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovanej nariaďovať pojednávanie.

12. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

13. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Žalovaná deklarovala vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci súd prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP).

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných

ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

20. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

21. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní žalovanou vznesené a stotožňuje sa so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil.

23. Vychádzajúc zo skutkového stavu, zisteného súdom prvej inštancie, odvolací súd zistil, že dňa 26.01.2007 bola medzi VÚB a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o poskytnutí flexihypotéky, reg. číslo: 001/047841/06-005/000 v znení jej Dodatku zo dňa 28.06.2010 (ďalej aj „zmluva o úvere“), na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 66.387,84 eur (2.000.000,- Sk) za účelom nadobudnutia konkrétne špecifikovanej nehnuteľnosti a žalovaná sa zaviazala použiť úver dohodnutým spôsobom, poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť príslušenstvo a ďalšie záväzky podľa tejto zmluvy. V článku VII. bod 2. zmluvy žalovaná potvrdila, že bola oboznámená s Obchodnými podmienkami banky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzala s úverovou zmluvou. I v záverečných ustanoveniach zmluvy bolo dojednané, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky banky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v úverovej zmluve. Podľa článku XI všeobecných podmienok Všeobecnej úverovej banky, a.s. na poskytovanie hypotekárnych úverov pre fyzické osoby „Okamžitá splatnosť úveru“ bod 1. písm. i) banka je oprávnená požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom, ktorá sa na požiadanie banky stane okamžite splatnou, ak je dlžník v omeškaní s plnením akýchkoľvek záväzkov z úverovej zmluvy. Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. 001/047841/06-005/000 zo dňa 26.01.2007 VÚB a.s. ako záložný veriteľ uzavrel so žalovanou ako záložcom záložnú zmluvu, predmetom ktorej bolo zabezpečenie pohľadávky VÚB, a.s. vyplývajúcej zo Zmluvy o poskytnutí flexihypotéky, reg. číslo: 001/047841/06-005/000 zo dňa 26.01.2007 s tým, že predmetom zálohu v záložnej zmluve boli nehnuteľnosti zapísané na LV č.1354 v k.ú.Krušovce na meno žalovanej v podieli 1/1, a to parcely reg. „C“, parc. C KN č. 770/3, 770/2, 771/3, 770/1, 771/1, 771/2 a stavba rozostavaný rodinný dom na par. C KN č. 770/2, 771/3. Pokusom o zmier

zo dňa 24.04.2012 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 851,67 eur v lehote 5 dní odo dňa doručenia listu s poučením, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy veriteľ využije svoje právo požadovať jednorazové splatenie celého zostatku úveru vrátane príslušenstva pred pôvodnou lehotou splatnosti. Žalovaná tento list prevzala dňa 30.04.2012. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 07.12.2012 veriteľ oznámil žalovanej, že podľa obchodných podmienok, ak sa dlžník dostane do omeškania s plnením akéhokoľvek svojho záväzku voči veriteľov zo Zmluvy o úvere je banka oprávnená požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom, ktorá sa na požiadanie veriteľa stane okamžite splatnou bez ohľadu na pôvodne dohodnutú lehotu na vrátenie úveru. Z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním úveru veriteľ (v zmysle čl. IX bod 1., písm. i/ VOP) predmetnou výzvou vyzval žalovanú na vrátenie celého zostatku úveru vo výške 53.672,87 eur v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy. Túto výzvu žalovaná podľa doručienky prevzala dňa 17.12.2012. Výzvou na úhradu zostatku pohľadávky zo dňa 27.01.2016 bolo zistené, že veriteľ vyzval žalovanú na úhradu zostatku úveru vo výške po vydražení nehnuteľnosti v celkovej výške 45.548,81 eur v lehote do 10 dní od doručenie výzvy. Podľa doručeníek žalovaná prevzala výzvu dňa 02.02.2016 (na adrese pobytu a adrese uvedenej v zmluve) a dňa 08.02.2016 (na adrese označenej žalovanou ako korešpondenčná). Keďže žalovaná dobrovoľne dlh neplnila, veriteľ podal žalobu na súd dňa 23.04.2015. V priebehu konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávok VÚB, a.s. ako postupca postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania na EOS KSI, Slovensko, s.r.o. ako postupníka. Listom zo dňa 03.04.2017 právny predchodca žalobcu oznámil písomne žalovanej postúpenie pohľadávky s tým, že od okamihu doručenia tohto oznámenia je postupník oprávnený uplatňovať všetky práva veriteľa vyplývajúce zo zmluvy. Podľa podacieho hárku uvedené bolo dňa 04.04.2017 odoslané žalovanej.

24. Súd prvej inštancie správne právny vzťah medzi stranami vyhodnotil ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá sa v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka považuje za tzv. absolútny obchod, ktorý vzťah je ale potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občiansky zákonník"). Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že zmluva o úvere ako zmluvný typ je síce upravená v Obchodnom zákonníku, čo však nevyklučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa. Takýmto spôsobom postupoval i súd prvej inštancie, ktorý správne - hoci zmluvu o úvere ako zmluvný typ upravuje Obchodný zákonník - na vec aplikoval i ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl., § 565, § 5217 ods. 1,2) a vec hodnotil z hľadiska noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. V tomto smere je potom odvolacia námietka žalovanej o nesprávnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka súdom prvej inštancie nedôvodná. Ďalej súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s poukazom na § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z.

25. Medzi stranami nebolo sporné, že veriteľ poskytol žalovanej na základe predmetnej zmluvy o úvere peňažné prostriedky, ktoré sa zaviazala vrátiť v pravidelných dojednaných splátkach, ani to, že žalovaná svoj dlh riadne neplnila.

26. Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu správne vyvodil, že veriteľ dôvodne a v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka pristúpil k predčasnému zosplateniu dlhu z dôvodu porušenia zmluvy žalovanou (neplnenie dlhu riadne a včas).

27. Podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> účinného ku dňu 24.04.2012 (teraz § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pozn.) ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

28. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

29. Žalovaná v prvoinštančnom konaní i vo svojom odvolaní namietala, že právny predchodca žalobcu so žalovanou neuzatvorili dohodu o možnosti uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, t. j. o možnosti veriteľa zosplatiť celú pohľadávku pre nezaplatenie niektorej splátky. Odvolací vyhodnotil túto námietku žalovanej ako nedôvodnú. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> predpokladá existenciu dohody medzi zmluvnými stranami o možnosti zosplatenia celej pohľadávky pre nezaplatenie niektorej splátky úveru. S poukazom na ust. § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>> má odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie za to, že nie všetky dohody medzi stranami musia byť súčasťou textu samotnej zmluvy o úvere, pričom časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. I podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorého aplikácie sa žalovaná s poukazom na spotrebiteľský charakter zmluvy domáha, pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, k dôjde k písomnému návrhu a jeho písomnému prijatiu. Prejavy účastníkov musia byť na tej istej listine len v prípade, ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, o ktorú v súdnej veci nešlo. Napokon, sám Občiansky zákonník výslovne upravuje možnosť dojednaní práv a povinností zmluvných strán vo všeobecných podmienkach pri poisťovnej zmluve (§ 788 Občianskeho zákonníka), a teda, i s poukazom na zmluvnú voľnosť subjektov občianskeho práva, nemožno argumentovať, že Občiansky zákonník dojednanie práv a povinností zmluvných strán vo všeobecných podmienkach, ktoré netvoria so zmluvou jednu listinu, vylučuje. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú súčasťou predmetnej zmluvy o úvere a ktoré žalobca k zmluve o úvere predložil, pritom takúto dohodu obsahujú a argumentácia odvolateľky o neexistencii dohody zmluvných strán o práve veriteľa v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka nie je dôvodná. Pokiaľ odvolateľka v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 3512/2011, odvolací súd pripomína, že v rámci ústavnoprávneho princípu právnej istoty i čl. 2 CSP uvádza, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú a súd pri rozhodovaní nie je nimi viazaný.

30. Odvolací súd tiež zhodne so súdom prvej inštancie nevzhladol v predmetnom zmluvnom dojednaní neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Zo súdnej praxe možno vyvodiť, že pri predčasnom zosplatení budú považované za neprijateľné také zmluvné podmienky, ktoré: a) umožňujú predčasné zosplatenie aj v prípade neospravedliteľného omylu, vyvolaného neúmyselne alebo v prípade neúmyselne vyvolaného omylu, ktorý je nepodstatný, b) uvádzajú príliš neurčité dôvody pre zosplatenie c) uvádzajú nedostatočne závažné (materiálne) dôvody. d) umožňujú predčasné zosplatenie bez poskytnutia dodatočnej lehoty na plnenie. Zmluvné dojednanie strán v súdnej veci ohľadne možnosti veriteľa predčasne úver zosplatiť ale ničomu z uvedenému nezodpovedá a žalovaná ani neprijateľnosť zmluvnej podmienky v zmysle popísaného nenamietala.

31. V súvislosti s uvedeným žalovaná ďalej namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď neboli dodržané podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celej pohľadávky z predmetnej zmluvy o úvere došlo na základe výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 07.12.2012. K postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2017 uzatvorenej medzi veriteľom VÚB, a.s. a žalobcom. Z uvedeného je zrejmé, že pohľadávka z predmetnej zmluvy o úvere bola už v čase postúpenia splatná, a preto aj spôsobilá na postúpenie podľa uvedeného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Vzhľadom tiež na časový odstup od zosplatenia úveru ku dňu 07.12.2012 a postúpenia na základe zmluvy zo dňa 22.03.2017 je zrejmé, že bola dodržaná

aj podmienka 90 dní omeškania podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ďalšou podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky je aj písomná výzva banky a omeškanie klienta s plnením čo len časti svojho dlhu trvajúce dlhšie ako 90 dní, pričom ale nie je nevyhnutné, aby uvedená doba omeškania klienta uplynula až po písomnej výzve banky, to znamená, že banka nie je povinná čakať, aby mohla platne postúpiť svoju pohľadávku na uplynutie 90 nepretržitých dní po výzve, ak je klient v takomto omeškaním už v čase predmetnej výzvy. Výzvu zo dňa 24.04.2012, ktorou predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky, vyzval ju na jej uhradenie a upozornil žalovanú na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ktorú súd v zmysle uvedených ustanovení všeobecných obchodných podmienok považoval za doručenú, možno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže boli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že žalobca je aktívne legitimovaný v predmetnej veci.

32. Postúpenie pohľadávky postupca žalovanej oznámil listom zo dňa 03.04.2017, preukázateľne odoslaným žalovanej na jej adresu dňa 04.04.2017. Účinnosť prejavu vôle voči neprítomnej osobe nastáva od okamihu, keď jej dôjde. Podľa názoru súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Vzhľadom na to, žalobca uniesol dôkazné bremeno že žalovanej oznámenie doručované bolo. Bez ohľadu na uvedené, skutočnosť, či žalovanej bolo postúpenie pohľadávky postupcom oznámené, resp. či jej postupník preukázal postúpenie pohľadávky zmluvou, nemá vplyv na platnosť samotného postúpenia pohľadávky (§ 526 Občianskeho zákonníka).

33. Následne súd prvej inštancie správne konštatoval, že výška dlhu bola ku dňu oznámenia o zosplatnení úveru 53.672,87 eur, z toho istina vo výške 50.389,77 eur. Následne bola dlžná suma istiny znížená o cenu vydraženej nehnuteľnosti vo výške 29.050,- eur, a preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi zostávajúcu istinu vo výške 24.622,87 eur vrátane úroku z úveru vo výške 3.241,06 eur vyčísleného do zosplatnenie úveru, a úroku z omeškania 2,64 % ročne zo sumy 50.389,77 eur od 28.12.2012 do 16.10.2015 a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 24.622,87 eur od 17.10.2015 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

34. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu v podrobnostiach podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní.

35. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd považuje za potrebné ešte uviesť:

36. Pokiaľ ide o žalovanou namietané porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v tom, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jej argumentáciou ohľadne zavinenia veriteľa na neuspokojení žalovanej pohľadávky v dôsledku nesprávne realizovanej, resp. neplatnej dražby nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom záložného práva zriadeného na zabezpečenie danej pohľadávky, odvolací súd dáva do pozornosti závery Najvyššieho súdu SR vyslovené už v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 272/2007 <<http://merit.slv.cz/3Cdo272/2007>> z 22.05.2008, kde najvyšší súd vyvodil, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže určiť len súd v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti. K zhodnému právnemu záveru dospel neskôr Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch sp. zn. 2 Cdo 66/2008 <<http://merit.slv.cz/2Cdo66/2008>> z 30.06.2009 (R 23/2010) a sp.zn. 5Cdo/51/2009 z 23.06.2010. Najvyšší súd v uznesení sp.zn. 3Cdo/186/2010 zo dňa 16.12.2010, nadväzujúc na uvedený právny záver, uzatvoril, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť súd iba v občianskom súdnom konaní, ktoré začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2002/527/>> Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa uvedeného ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu (predbežnú). Na základe uvedeného, s poukazom na to, že predmetom konania nie je určenie neplatnosti dražby nehnuteľnosti žalovanej (pričom žalovaná ani netvrdila, že by takú žalobu vôbec podala), odvolací súd prisvedčil postupu súdu prvej inštancie, ktorý sa argumentáciou žalovanej o tvrdenom nesprávnom priebehu dražby, nezaoberal. Odvolateľkou namietané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/12/2013, resp. R 138/2014 (4Cdo/100/2012) a teda i rozhodnutia Krajského súdu

Prešov, ktoré boli predmetom dovolacieho prieskumu, sa týkali konaní, ktorých predmetom bola práve neplatnosť dobrovoľnej dražby a nie žaloba o plnenie, ako je tomu v súdnej veci, a preto na vec neboli aplikovateľné.

37. Ďalej odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie vo veci konal bez rozhodnutia o pripustení zmeny žaloby (ktorá podľa názoru žalovanej ani nebola prípustná), spočívajúcej v tom, že žalobca preložil súdu všeobecné obchodné podmienky v čitateľnej podobe až v roku 2019, čo zakladá inú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP.

38. Podľa § 140 ods. 1,2 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

39. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod R 38/1999 nejde o zmenu návrhu podľa § 95 ods. 1 OSP (pozn. teraz § 139 a nasl. CSP) ak žalobca po začatí konania ním uvádzané skutočnosti v návrhu na začatie konania doplní o ďalšie skutočnosti, ktorými odôvodňuje ním uplatnený nárok.

40. Podľa záverov Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/99/2010 zo dňa 28.09.2010 o zmenu žaloby ide vtedy, ak sa domáha žalobca niečoho iného než v pôvodnej žalobe, alebo ak požaduje na základe rovnakého skutkového základu viac, než požadoval v pôvodnej žalobe, alebo ak požaduje žalobca síce rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rovnakého rozsahu), ale na základe iného skutkového stavu (skutkového základu veci), než aký uviedol v pôvodnej žalobe.

41. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že z obsahu spisu žiadny návrh žalobcu na pripustenie zmeny žaloby v zmysle § 139 až 143 CSP (resp. do 30.06.2016 § 95 OSP), nevyplýva. Skutočnosť, že žalobca v žalobe dňa 23.04.2015 predložil nečitateľné vyhotovenie všeobecných obchodných podmienok (z ktorých o.i. svoj nárok odvozuje) a čitateľnú verziu súdu doložil až dňa 07.05.2019, pričom v súvislosti s predložením tejto listiny nedošlo zároveň k zmene ním tvrdených skutkových okolností, resp. k uplatneniu iného nároku ako uvádza v žalobe alebo uplatneniu vyššej sumy, nemožno považovať za zmenu žaloby v zmysle procesného práva a procesnému postupu súdu prvej inštancie v tomto smere niet čo vytknúť.

42. Súd prvej inštancie správne postupoval i pri výpočte nároku žalobcu na náhradu trov konania. Pôvodnou žalobou sa žalobca domáhal spolu sumy 63 609,99 eur s úrokom z omeškania, pričom žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie spolu 35 179,38 eur, hoci žalovaná plnila v priebehu konania len sumu 29 050,- eur. V časti o zaplatenie 6 129,38 eur s prísl., v ktorej vzal žalobca späť žalobu bez uvedenia dôvodu, sa považuje za procesne neúspešného (§ 256 ods. 1 CSP), rovnako ako v časti zvyšku uplatnenej žaloby, v ktorom bol neúspešný (§ 255 ods. 1 CSP, o zaplatenie 3 807,74 eur), spolu neúspech žalobcu 9 937,12 eur, čo predstavuje 15,62 % z pôvodne žalovanej sumy 63 609,99 eur. Žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie 24 622,87 eur s prísl. a v časti o zaplatenie 29 050,- eur s prísl., ktorú sumu žalovaná plnila po začatí konania (§ 256 CSP), teda v časti 84,38 % a pomer jeho úspechu a neúspechu tak predstavuje 68,76 %, ako správne vypočítal súd prvej inštancie.

43. Na základe týchto skutočností, vzhľadom na to, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne nové skutkové alebo právne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej v jej prospech, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti vo výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi uplatnený nárok a v časti vo výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania, potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

44. Odvolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu.

45. O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).